

Arrest

nr. 209 172 van 11 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 15 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 15 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 maart 2018. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.08.2017 werd ingediend door:

*M., S.
nationaliteit: Kosovo
geboren te Ujmire XXD op (...)1993
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaard dat hij meer dan 5 jaar in het bezit was van een businessvisum voor België. Hij hier zorgde voor import-export van auto tussen België en Kosovo, doch deze elementen vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigd. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij nu niet meer in staat zou zijn om met een businessvisum terug te keren. Indien betrokkene hier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (hij een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, zich 100% wenst te integreren, werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2011, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de 15.12.1980.”

Op 15 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 maart 2018.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

*Nom, prénom/Naam, voornaam: M., S.
date de naissance/geboortedatum: (...)1993
lieu de naissance/geboorteplaats: Ujmire XXD
nationalité/nationaliteit : Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« II. DISSCUSION

a. Quant au fait que la décision d'irrecevabilité de refus de séjour de plus de trois mois pour circonstances exceptionnelles sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.80 prise par l'Office des Etrangers en date du 15 janvier 2018 notifiée le 29 mars 2018 viole manifestement les prescrits d'une motivation adéquate des actes formelles prises par les autorités administratives et ce, au regard des articles 1, 2 et 3 et suivants de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, les articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.80, le principe de bonne administration et l'erreur manifeste d'appréciation

En terme de décision querellée, l'Office des Etrangers estime que l'intéressé n'apporte pas la preuve de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15/12/1980.

En effet, l'Office des Etrangers estime que l'intéressé vu qu'il bénéficie d'un visa d'affaires d'affaire de 5 ans lui permettant de faire des allers et venues en Belgique ne présente pas des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980.

A cet égard, le requérant ne peut marquer son accord sur une telle motivation.

En effet, tout d'abord, il convient de rappeler la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers sur la notion de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980

Ainsi, selon le Conseil du Contentieux des Etrangers dans un Arrêt du 26 avril 2017 numéro 185927 il est précisé : " Dans le cadre de la décision attaquée, la partie défenderesse a répondu aux arguments relatifs à la longueur de son séjour et à son intégration ainsi qu'il suit ;

« Concernant la longueur du séjour de l'intéressé (serait en Belgique depuis 2000) concrétisée par des témoignages de tiers et son intégration (attaches amicales et sociales + connaissance du français et suivi de cours de néerlandais), rappelons que suite à sa demande de 9 Bis du 04/09/2008, l'intéressé s'est fait notifier un ordre de quitter le territoire en date du 07/05/2009 et qu'il n'y a pas obtempéré. Or, il revenait à l'intéressé de mettre fin à son séjour en Belgique.

L'intéressé s'est ainsi délibérément maintenu illégalement sur le territoire de sorte qu'il est à l'origine du préjudice qu'il invoque (Conseil d'Etat - Arrêt du 09-06-2004, n° 132.221). L'intéressé est donc responsable de la situation dans laquelle il se trouve et ne peut valablement pas retirer d'avantages de l'illégalité de sa situation. Dès lors, le fait qu'il ait décidé de ne pas retourner au pays d'origine et qu'il déclare être intégré en Belgique ne peut pas constituer un motif suffisant de régularisation de son séjour».

Or, le Conseil ne peut que constater que la motivation relative à l'intégration du requérant ne rencontre pas à suffisance les différents éléments avancés par ce dernier dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour du 11 décembre 2009, la partie défenderesse ne pouvant se contenter d'invoquer le maintien de ce dernier dans l'illégalité, malgré la prise d'un ordre de quitter le territoire en date du 7 mai 2009, pour estimer que les éléments avancés par le requérant n'étaient pas suffisants pour justifier la régularisation.

Ainsi, le Conseil estime que la partie défenderesse ne peut pas se limiter à une telle motivation et ce d'autant plus que le requérant pourrait avoir produit de nouveaux éléments quant à son intégration par rapport à sa demande d'autorisation de séjour précédente, laquelle a fait l'objet d'une décision

d'irrecevabilité et a donc été examinée sous l'angle des circonstances exceptionnelles justifiant qu'elle soit introduite depuis le territoire belge, et qui auraient dû fait l'objet d'un examen par la partie défenderesse dans le cadre de la présente demande d'autorisation de séjour, cette dernière statuant au fond. '

Dès lors, le Conseil constate que la motivation adoptée ne permet pas au requérant de comprendre en quoi son intégration dans la société belge ne lui permet pas de se voir autorisé au séjour en Belgique.

Dans le cadre de sa note d'observations, la partie défenderesse prétend que la motivation de la décision attaquée a abordé de manière détaillée et méthodique les principaux éléments soulevés par le requérant dans sa demande d'autorisation de séjour et a exposé les raisons pour lesquelles ces derniers ne pouvaient justifier une régularisation. La partie défenderesse reprend la motivation qu'elle a développée dans la décision de rejet de la demande d'autorisation de séjour.

Toutefois, le Conseil ne peut que constater que ces arguments ne permettent pas de renverser le constat selon lequel la motivation adoptée par la partie défenderesse dans le quatrième paragraphe de la décision attaquée n'est pas suffisante et ne permet nullement au requérant de comprendre les raisons pour lesquelles les éléments qu'il a avancés dans sa demande d'autorisation de séjour du 11 décembre 2009 ne peuvent suffire à justifier une régularisation. "

Ainsi, dans le cadre de sa demande de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15/12/1980, il appartenait au requérant de démontrer l'existence de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980 rendant difficile son retour au Kosovo pour y lever les autorisations de séjour prévues à l'article 9 alinéa 2 de la loi du 15/12/1980.

Ainsi, dans le cadre de sa demande introduite le 23 août 2017, le requérant a explicité les raisons pour lesquelles (professionnelles et familiales) il ne lui était pas possible de rentrer au Kosovo pour y introduire sa demande de séjour sur base de l'article 9 alinéa 2 de la loi du 15/12/1980.

Or, on peut constater à la lecture de la motivation de la décision contestée, que ces arguments n'ont été en aucun cas rencontrés par l'Office des Etrangers.

En effet, dans le cadre de sa décision querellée, l'Office des Etrangers se borne uniquement à indiquer que l'intéressé peut rentrer au Kosovo pour y effectuer les demandes prévues à l'article 9 alinéa 2 de la loi du 15/12/1980.

Or, à partir du moment, où le requérant a fait état de certains éléments d'ordre professionnel et familial pour justifier l'introduction de cette demande de séjour sur base de l'article 9 alinéa 2 de la loi du 15/12/1980, il appartenait à l'Office des Etrangers d'y répondre et de dire en quoi ces éléments ne peuvent être considérés comme circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980.

Or à la lecture de la décision querellée, l'Office des Etrangers n'a pas répondu à ces arguments.

De plus, il convient de rappeler que pour l'obtention d'un visa pour venir en Belgique, l'intéressé ne doit pas introduire sa demande auprès du poste diplomatique belge au Kosovo mais auprès du poste diplomatique belge à Sofia en Bulgarie.

Ainsi, l'intéressé pour introduire sa demande de séjour conformément à l'article 9 alinéa 2 de la loi du 15/12/1980 doit se rendre en Bulgarie et obtenir un visa pour s'y rendre.

Or cet élément constitue manifestement un frein dans le chef du requérant pour être en mesure de pouvoir demander sa demande conformément à l'article 9 alinéa 2 de la loi du 15/12/1980.

Ainsi, cet élément constitue manifestement une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980.

Or, à nouveau, la décision querellée est muette à cet égard.

Cette absence de réponse aux arguments développés par le requérant constitue manifestement une motivation adéquate.

A cet égard il convient de rappeler l'Arrêt du Conseil du Contentieux qui précise en date du 30 janvier 2009 : » en l'espèce force est de constater que la partie défenderesse ne répond pas dans la décision attaquée à l'invocation par la partie requérante dans sa demande de la circulaire du 30/09/1997 relative à l'octroi d'une autorisation de séjour sur base de la cohabitation dans le cadre d'une relation durable.

Certes l'acte attaqué est motivé quant à la cohabitation de la partie requérante (invoquée par celle-ci comme permettant, entre autres circonstances, l'application de la circulaire précitée à son profit), cohabitation que la partie demanderesse a considéré comme étant invoquée en soi à titre de circonstances exceptionnelles, mais il indique nullement en quoi il n'y aurait lieu pas lieu dans le cas d'espèce, de faire application de la circulaire précitée alors que cette circulaire était] invoquée de manière précise et était mise de manière détaillée et étayée en perspective par rapport à la situation de la partie requérante.

L'acte attaqué ne satisfait dès lors pas aux exigences de motivation visées au moyen. »

Le moyen est fondé"

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"b. Quant au fait que la décision d'irrecevabilité de refus de séjour de plus de trois mois pour circonstances exceptionnelles sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.80 prise par l'Office des Etrangers en date du 15 janvier 2018 notifiée le 29 mars 2018 viole manifestement les prescrits d'une motivation adéquate des actes formelles prises par les autorités administratives et ce, au regard des articles 1, 2 et 3 et suivants de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, les articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.80, le principe de bonne administration et l'erreur manifeste d'appréciation

Dans le cadre de sa décision, l'Office des Etrangers estime que les éléments invoqués par le requérant ne sont pas motifs suffisants pour justifier la régularisation de l'intéressé.

Or, le requérant estime que dans le cadre de ce type de motivation, l'Office des Etrangers se contente de mentionner qu'une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont insuffisants pour justifier une régularisation de séjour.

Toutefois, l'Office des Etrangers n'explique aucunement en quoi ces éléments ne sont pas suffisants à l'octroi d'un titre de séjour en Belgique.

En effet, en ne tenant pas compte des éléments relatifs à la situation personnelle du requérant, l'Office des Etrangers viole manifestement le principe de sécurité juridique et de légitime confiance visé et a donc failli à son obligation de motivation formelle.

A cet égard, le Conseil du Contentieux des Etrangers dans un arrêt 129170 du 11 septembre 2014 rappelait : "Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Dans ce même cadre, il appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent.

Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu des diverses dispositions légales n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes mais implique que l'obligation de celle-ci des raisons qui ont déterminées l'acte attaqué sous réserve toutefois que la motivation réponde fut ce de façon implicite mais certaine aux arguments essentiels des parties requérantes.

En l'espèce, le Conseil observe que dans sa demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2, la partie requérant à tout le moins fait valoir qu'elle séjourne en Belgique depuis plus de 7 ans, que de nombreux membres de sa famille y résident et qu'elle s'y est durablement établie.

A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : il convient de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation. En effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent mais qui ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour. Dès lors, ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation.

Force est de toutefois constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre les raisons pour lesquelles dans le cas d'espèce la partie défenderesse estime que les éléments sus mentionnés ne sont pas de nature à permettre à la partie requérante d'obtenir une autorisation de séjour.

L'absence d'exigence de l'exploitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard dans la mesure où le motif sus mentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat sans aucune appréciation d'un élément particulier de la situation de la partie requérante invoquée dans sa demande.

Les considérations émises par la défenderesse dans sa note d'observation ne sont pas de nature à énerver le raisonnement qui précède..."

A nouveau, cette motivation de la décision querellée est inadéquate."

2.3 Gelet op hun samenhang worden het eerste en tweede middel samen onderzocht en besproken.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middelonderdeel slechts ontvankelijk in de mate dat de schending van een concreet beginsel wordt aangevoerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In dit geval is de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag van 23 augustus 2017 geen buitengewone omstandigheid vormen om de verblijfsmachtiging in België aan te vragen. Daarbij wordt voor elk aangehaald element omstandig toegelicht waarom dit het geval is.

Uit de concrete uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Verzoeker mag niet uit het oog verliezen dat hij in deze de bewijslast draagt en dat het hem toekwam om buitengewone omstandigheden aan te tonen wanneer hij een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Hij moest in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de verblijfsaanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en het kwam hem dus toe concreet aan te tonen waarom het voor hem bijzonder moeilijk is om deze verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 23 augustus 2017 zet verzoeker onder de titel I: *“I. Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag”* het volgende uiteen:

“(…)

Dat verzoeker al 5 jaar een businessvisum voor België heeft. Verzoeker doet namelijk import-export van auto's tussen België en Kosovo. Verzoeker is inmiddels goed geïntegreerd en wil zich hier vestigen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen als zou hij een uitgebreide uiteenzetting hebben gegeven omtrent de buitengewone omstandigheden, is dit strijdig met de bewoordingen van zijn aanvraag. Na lezing van de verblijfsaanvraag van 23 augustus 2017 stelt de Raad bovendien vast dat verzoekers voormelde bewering, met name dat er geen diplomatieke post is in zijn land van herkomst en hij zich voor een visum of verblijfsaanvraag moet wenden tot Bulgarije, feitelijke grondslag ontbeert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de aanvraag van 23 augustus 2017 enkel heeft gewezen op zijn business-activiteit tussen België en Kosovo en inmiddels goed geïntegreerd is en zich wil vestigen. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het argument dat er geen diplomatieke post aanwezig is in Kosovo, nu hij verweerder dit element niet ter kennis heeft gebracht. Verzoeker toont ook niet aan dat bepaalde elementen, aangevoerd in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden, veronachtzaamd zouden zijn door verweerder.

Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 185 927 van 26 april 2017 gewezen door de Raad. Niet alleen dient elke zaak individueel te worden beoordeeld en is er geen bindende precedentswaarde, maar verder blijkt ook niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog waar hij meent dat het aan het bestuur toekomt te motiveren welke elementen wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat er sprake is van een 'duidelijke vergissing van appreciatie'. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.4 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"c. Quant au fait que l'Ordre de quitter le territoire Annexe 13 pris par l'Office des Etrangers en date du 15 janvier 2018 notifié le 29 mars 2018 viole manifestement les prescrits d'une motivation adéquate des actes formelles prises par les autorités administratives et ce, au regard des articles 1, 2 et 3 et suivants de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs mais également les articles 7, 62, 74/13 et 74/14 de la loi du 15.12.80, le principe de bonne administration, l'erreur manifeste d'appréciation et le fait que l'Office des Etrangers doit respecter un devoir de minutie et de tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause.

En termes de décision querellée, l'Office des Etrangers précise: « En vertu de l'article 7 alinéa 1er 1° de la loi du 15/12/1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2. L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa valable Le requérant estime que cette motivation n'est pas adéquate au regard de l'article 74/13 de la loi du 15.12.80

A cet égard, le requérant rappellera tout d'abord les termes de l'article 74/13 de la loi du 15.12.80 qui précise: " Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. "

Ainsi, il appartenait à l'Office des Etrangers dans le cadre de l'élaboration de ces ordres de quitter le territoire, de tenir compte de leur situation familiale, personnelle.

Or, à la lecture de la motivation de cet ordre de quitter le territoire, on peut constater qu'il n'a été en aucun cas tenu de la situation personnelle du requérant.

En effet, la motivation de l'ordre de quitter le territoire est uniquement basé sur le fait que l'intéressé est dépourvu des documents requis à l'article 2 de la loi du 15/12/1980.

Une telle motivation est donc contraire à l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980.

A cet égard, le requérant fera état d'un arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers du 12 août 2016 n° 173.139 qui précisait : » 3.1.1 Sur le moyen unique ainsi circonscrit, le Conseil rappelle qu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

3.1.2 En l'espèce, sans se prononcer quant à la violation du droit d'être entendu allégué en termes de requête, le Conseil observe qu'il ressort de l'examen du rapport administratif de contrôle d'un étranger établi le 20 novembre 2015 par la zone de Police de Bruxelles-capitale et versé au dossier administratif, que la partie défenderesse avait connaissance d'éléments relatifs à l'état de santé du requérant. En

effet, il appert que ledit rapport mentionne que des soins médicaux sont nécessaires au requérant et précise, quant à ce : « prise de méthadone ».

En outre, le Conseil constate que, ni l'examen des pièces versées au dossier administratif ni la motivation de l'acte attaqué, ne révèlent la prise en considération, par la partie défenderesse, des éléments susmentionnés, relatifs à l'état de santé du requérant et ressortant du rapport administratif de contrôle du 20 novembre 2015.

Le Conseil estime que, ce faisant, la partie défenderesse a ainsi méconnu la portée de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. CCE X-

3.1.3 L'argumentation de la partie défenderesse relative à cet aspect du moyen tiré d'une violation de l'article 74/13 de la loi, n'énervé en rien le constat qui précède, dès lors que celle-ci se limite, en substance, à y invoquer l'enseignement de l'arrêt du Conseil n° 155 709 du 29 octobre 2015, dans lequel il est rappelé que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose que la prise en compte de certains éléments et non une obligation de motivation à cet égard. Cette référence ne peut être tenue pour pertinente, en l'espèce, dans la mesure où il n'est in casu nullement reproché à la partie défenderesse de ne pas avoir motivé sa décision à cet égard mais bien de n'avoir pas pris en considération des éléments relatifs à l'état de santé du requérant.

Par ailleurs, le Conseil relève que le fait qu'aucune demande d'autorisation de séjour pour motif médical n'avait été introduite antérieurement à la décision attaquée n'est pas de nature à modifier le constat de l'absence de prise en considération, par la partie défenderesse, des éléments relatifs à l'état de santé du requérant dont elle avait connaissance.

Le Conseil rappelle, pour le surplus, que la compétence de la partie défenderesse pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée et ce, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il doit adopter un tel acte dès lors que comme le prévoit l'article 74/13 de la loi, lors de la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, le ministre ou son délégué doit notamment tenir compte de « l'état de santé » de l'étranger intéressé, indépendamment de toute demande qu'il aurait lui-même introduite sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, (voy. en ce sens CE, n° 232.758 du 29 octobre 2015).

3.2 Il résulte de ce qui précède que le moyen unique, ainsi limité, est fondé et suffit à l'annulation de la décision attaquée. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner les autres développements de ce moyen qui, à les supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation aux effets plus étendus. »

Qu'il y a lieu d'ordonner l'annulation de cet ordre de quitter le territoire."

2.5 Verzoeker betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoet aan de vereisten van een individueel onderzoek en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de tweede bestreden beslissing worden wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen worden eveneens vermeld, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststelling niet zodat een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar verzoeker bekritiseert dat de gemachtigde in het bestreden bevel hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie waardoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden, verwijst de Raad naar wat dienaangaande in de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 januari 2018 – die werd genomen als gevolg van de aanvraag van 23 augustus 2017 – werd gemotiveerd. Verder bevindt er zich in het administratief dossier nog een synthesesnota van 9 januari 2018 die een uitdrukkelijk individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat. Verzoeker heeft geen melding gemaakt van kinderen; legt geen bewijzen voor dat er familieleden in België aanwezig zouden zijn en legt geen bewijzen voor dat hij, om medische redenen, niet in staat zou zijn te reizen. Uit deze stukken blijkt dat gemachtigde wel degelijk met de ‘individuele situatie’ van verzoeker, zoals aan hem kenbaar gemaakt, rekening heeft gehouden, maar heeft geoordeeld dat deze niet van aard is om verzoeker toe te laten zijn aanvraag in België in te dienen. Deze vaststelling in de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 15 januari 2018 heeft vervolgens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van het bestreden bevel.

De Raad concludeert derhalve dat de gemachtigde, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, wel degelijk rekening heeft gehouden met de grondrechten gewaarborgd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de verzoeker niet schendt. Verzoeker haalt ook geen specifieke argumenten aan waarmee hij aantoonde dat de tweede bestreden beslissing alsnog een schending inhoudt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het gegeven dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie, zoals blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing met betrekking tot de aanvraag van 23 augustus 2017, toont verzoeker ook niet aan welk belang hij heeft bij het gegeven dat het bestreden bevel niet uitdrukkelijk verwijst naar deze onontvankelijkheidsbeslissing of dat de motivering desbetreffend niet werd hernomen in het bestreden bevel. Alle beslissingen werden tezelfdertijd aan verzoeker ter kennis gebracht, en hij heeft de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de betrokken motieven, zoals blijkt uit onderhavig beroep.

Verzoeker toont, samengevat, niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de elementen zoals geïndiceerd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Aangezien alle in het middel opgesomde onderdelen derhalve uitgaan van een standpunt dat niet correct is, moeten zij alle worden verworpen. Evenmin is sprake van een "*duidelijke vergissing in appreciatie*". Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 173 179 van 12 augustus 2016 van de Raad.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN